

Artykuł 19

„Do obywateli jednego z Umawiających się Państw nie mają zastosowania postanowienia ustawodawstwa drugiego Państwa dotyczące wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jak też podwyżek lub zasiłków dodatkowych przyznawanych do rent z tytułu wypadków przy pracy, które ograniczają prawa cudzoziemców lub powodują utratę przez nich praw ze względu na miejsce zamieszkania”.

Artykuł 2

Niniejszy Układ będzie zatwierdzony zgodnie z procedurą konstytucyjną obowiązującą w każdym z obu Państw.

Wejdzie on w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po wymianie not stwierdzających, że z jednej i z drugiej strony uczyniono zażość wspomnianej procedurze.

Sporządzono w Paryżu dnia 5 listopada tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego ósmego roku w dwóch egzemplarzach w języku francuskim.

Z upoważnienia Rządu
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej

Jan Druto

Z upoważnienia Rządu
Republiki Francuskiej

Gilbert de Chambrun

Po zaznajomieniu się z powyższym Układem, Rada Państwa uznała go i uznaje za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadcza, że wymieniony Układ jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 3 maja 1969 roku.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

Przewodniczący Rady Państwa: M. Spychalski
L. S.

156

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 lipca 1969 r.

w sprawie wejścia w życie Układu dodatkowego do Konwencji generalnej pomiędzy Polską a Francją o zabezpieczeniu społecznym z dnia 9 czerwca 1948 r., podpisanego w Paryżu dnia 5 listopada 1968 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 2 Układu dodatkowego do Konwencji generalnej pomiędzy Polską a Francją o zabezpieczeniu społecznym z dnia

9 czerwca 1948 r., podpisanego w Paryżu dnia 5 listopada 1968 r., Układ ten wchodzi w życie dnia 1 sierpnia 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Jędrzychowski

157

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 czerwca 1969 r.

w sprawie określenia państwowych biur notarialnych przejmujących prowadzenie ksiąg wieczystych.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. o przekazaniu państwowym biurom notarialnym prowadzenia ksiąg wieczystych (Dz. U. Nr 41, poz. 278) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 lipca 1969 r. Państwowe Biuro Notarialne w Zawierciu przejmuje prowadzenie ksiąg wieczystych dla obszaru powiatu myszkowskiego w województwie katowickim.

§ 2. Z dniem 1 lipca 1969 r. Państwowe Biuro Notarialne w Jaworznie przejmie prowadzenie ksiąg wieczystych dla obszaru miasta Jaworzna oraz dla obszarów osiedla Jeleń i gromad Byczyna i Ciężkowice powiatu chrzanowskiego, w województwie krakowskim.

§ 3. W terminie wskazanym w § 2 traci moc § 1 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 listopada 1966 r. w sprawie określenia państwowych biur no-

tarialnych, przejmujących prowadzenie ksiąg wieczystych (Dz. U. Nr 49, poz. 302), w części dotyczącej obszarów osiedla Jeleń i gromad Byczyna i Ciężkowice powiatu chrzanowskiego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1969 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

158

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 czerwca 1969 r.

w sprawie szczegółowych zasad ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego.

Na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu ustala się w wysokości przeciętnego wynagrodzenia z okresu trzech miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu. Wynagrodzenie z tego okresu zwane jest dalej „podstawą wymiaru”.

2. Podstawa wymiaru obejmuje świadczenia pieniężne wypłacone pracownikowi z osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:

- 1) premii, o których mowa w § 4 ust. 1,
- 2) dopłat (dodatków) za rozłąkę,
- 3) odpraw przewidzianych w obowiązujących przepisach z tytułu zwolnienia z pracy lub przeniesienia do innej pracy,
- 4) dodatku godzinowego wypłacanego na kolei pracownikom drużyn lokomotywowym i konduktorskich,
- 5) dodatkowego wynagrodzenia przysługującego radcom prawnym z tytułu zastępstwa w postępowaniu sądowym lub arbitrażowym.

3. Podstawa wymiaru nie obejmuje:

- 1) nagród,
- 2) premii, które w myśl przepisów szczególnych nie przysługują za czas urlopu,
- 3) premii wypłacanych poza planem osobowego funduszu płac,
- 4) świadczeń pieniężnych nie zaliczanych do osobowego funduszu płac.

4. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych ustalić w uzasadnionych wypadkach, że podstawa wymiaru obejmuje niektóre nagrody (ust. 3 pkt 1) oraz niektóre premie i świadczenia pieniężne określone w ust. 3 pkt 3 i 4.

§ 2. Do wynagrodzenia za czas urlopu — oprócz przeciętnego wynagrodzenia określonego w § 1 ust. 1 — wlicza się ponadto:

- 1) pracownikom zatrudnionym w danym zakładzie pracy, będącym członkami brygad załadunkowo-wyładunkowych — wynagrodzenie przeciętne za prace załadunkowe i wyładunkowe z okresu trzech miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu, wypłacone z bezosobowego funduszu płac;
- 2) dziennikarzom — honoraria przeciętne z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu, wypłacone za pracę dziennikarską w redakcji macierzystej;

3) pracownikom artystycznym — wynagrodzenie przeciętne z okresu całego sezonu teatralnego (muzycznego), wypłacone za występy ponad normę w macierzystej instytucji, związane ze stałą funkcją pracownika przewidzianą w umowie o pracę.

§ 3. 1. Wynagrodzenie za jeden dzień urlopu ustala się przez podzielenie podstawy wymiaru przez liczbę dni roboczych, za które pracownikowi przysługiwało wynagrodzenie w okresie 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu.

2. W stosunku do pracowników, dla których niedziela i inne dni ustawowo wolne od pracy są zgodnie z obowiązującymi przepisami normalnymi dniami pracy, a w szczególności w stosunku do pracowników zatrudnionych w ruchu ciągłym, przy pilnowaniu, przy pracach koniecznych ze względu na ich użyteczność społeczną i codzienne potrzeby ludności — za dni robocze uważa się również przepracowane niedziele i inne dni ustawowo wolne od pracy, za które pracownik otrzymał inny dzień wolny.

3. Wynagrodzenie za czas urlopu oblicza się przez pomnożenie wynagrodzenia za 1 dzień urlopu przez liczbę dni urlopu.

4. W stosunku do pracowników, których obowiązuje praca w mniejszej liczbie dni niż liczba dni roboczych, a w szczególności w stosunku do zatrudnionych w czterobrygadowym systemie pracy, w systemie wolnych sobót w niektórych tygodniach i w systemie pięciodniowego tygodnia pracy, wynagrodzenie za czas urlopu ustala się przez podzielenie podstawy wymiaru przez liczbę dni przepracowanych zgodnie z rozkładem czasu pracy obowiązującym pracownika w okresie trzech miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu, a otrzymany wynik mnoży się przez przypadającą na czas urlopu liczbę dni, które pracownik zgodnie z rozkładem czasu pracy przepracowałby, gdyby nie korzystał z urlopu.

5. Do liczby dni przepracowanych, o których mowa w ust. 4, wlicza się również dni nie przepracowane, jeżeli za te dni pracownik otrzymał wynagrodzenie.

§ 4. 1. Do podstawy wymiaru nie wlicza się premii, których wysokość jest zależna od osiągnięć całego zakładu pracy, oddziału (wydziału) lub zespołu pracowników. Premie te wypłaca się w przyjętych terminach ich wypłat, tak jak pozostałym pracownikom zakładu pracy, oddziału (wydziału) lub zespołu, przy czym okres urlopu traktowany jest na równi z okresem wykonywania pracy.

2. Do podstawy wymiaru nie wlicza się składników wynagrodzenia o charakterze stałym, przysługujących za okres